

LA MEVA CHAMONIX - ZERMATT. CRÒNICA DE L'ALTA RUTA ALPINA

ATZAR

Els humans proposem i els déus decideixen.

Tot anava rodant, o millor lliscant, perfecte, segons el pla. Però a vegades les coses es torcen i no acaben com voldríem.

Era l'última etapa, la més llarga, més de trenta quilòmetres, en gran part per sobre dels tres mil metres amb una gran baixada final per tancar aquella petita aventura a la nostra meta simbòlica: Zermatt!

I de fet se'm va fer interminable. Molt diferent a la dels dies anteriors, més llarga i, per desgràcia per a mi, molt més penosa. Guardaré record d'aquell dia, i tot per una desafortunada caiguda poc després de deixar el refugi. Ho tinc encara present, pendent avall, com un pesat farcell empès per la motxilla. No van ser gaires metres però va durar una eternitat. El temps aturat, atrapat per la ment, amb una visió com a càmera lenta, bregant amb els pals per aturar-me, fins que per fi vaig quedar immòbil sobre la neu. Es magnifiquen els sorolls interiors, la respiració, el batec del cor, el brunzit a les orelles. Repasses cada part del cos comprovant si sents algun dolor, intentes moure cada articulació i, encara amb el cos sobre la neu, maldes per col·locar els esquís a la part baixa del pendent per aixecar-te. Tot d'una recuperes les sensacions, és com quan treus el cap de l'aigua i el món exterior t'inunda el cervell. Però aquella caiguda no havia estat una més i en posar-me dret vaig sentir una forta fiblada de dolor al bessó de la cama esquerra que em va deixar immòbil. I ara què faig?

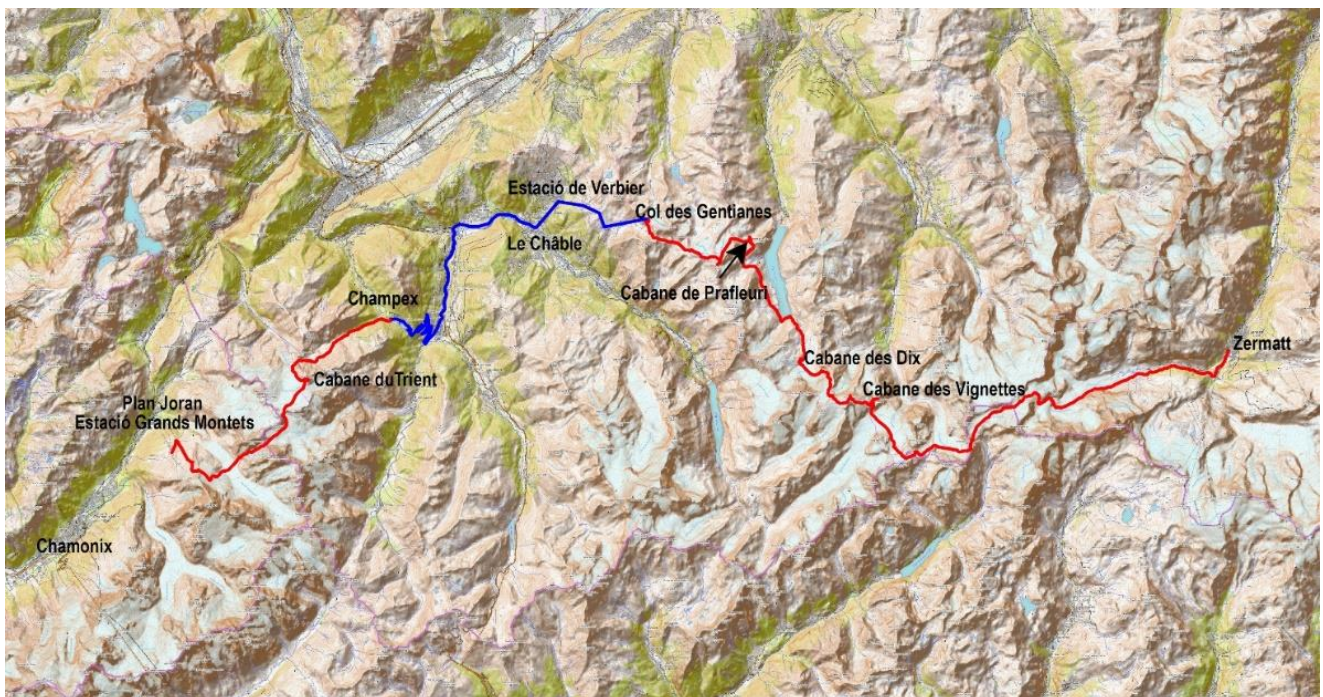
Certament, aquell dia va ser diferent als anteriors, i no tan sols per l'accident. Un llarg dia d'esquí, intens, remuntant colls, baixant entre seracs i esquerdes, tants cops posant i traient pells i sobretot amb aquell llarguíssim, magnífic i inoblidable descens seguint la vall del riu Zmutt, a l'esguard de les cares nord de la Dent d'Hérens i del Cerví.

Després de cinc jornades en una gran solitud, enmig de glaceres, atenyíem el final del viatge en una estació d'esquí on, de sobte i sense transició, ens vam trobar en mig del que ens semblava una multitud, forçats a una apressada adaptació mentre ens atansàvem a la porta de Zermatt.

I de nou al món convencional.

Una de les joies de la travessa. Descens del Pigne d'Arolla cap el refugi des Vignettes. Al fons, el Cerví i la Dent d'Hérens.

La meva Chamonix-Zermatt (En traç blau l'enllaç per carretera i telecabines que es fa a la segona etapa).

EL REPTE

La Chamonix – Zermatt és una travessa amb molt de renom i antiguitat. Amb ja més de cent anys és potser de les millors grans clàssiques. Són prop de cent quilòmetres sobre els esquís. Un recorregut de muntanya que té tots els al·licients per marcar la diferència amb d'altres i que amb tota probabilitat et deixarà un record inesborrable.

M'havia informat molt llegint guies, parlant amb companys i consultant internet, però no vaig arribar a fer-me ni amb la meitat del que és i el que pugui arribar a dir serà tan sols una aproximació del que vaig viure.

Amb tot, no és una fita a l'abast de tothom, es requereix experiència en esquí i alpinisme per afrontar-la amb garanties. M'hi vaig estar cinc dies però es pot fer amb menys temps. Com sempre, podrà ser més fàcil si es compta amb l'ajut d'un guia i la muntanya està en bones condicions. En ser un recorregut alpí sobre esquís cal disposar de bones condicions físiques per poder moure't força hores carregat amb uns deu quilos a l'esquena i d'experiència en l'ús dels grampons, el piolet i la corda. Pel que fa a l'esquí - el meu aspecte més fluix, tot i que no cal ser un mestre del descens - s'ha de disposar d'una mínima solvència. I finalment, i molt important, cal tenir sort amb el temps.

Recordo que d'ençà que vaig començar a practicar l'esquí de muntanya havia sentit parlar d'aquesta travessa. Era tot un mite però mai se m'havia acudit fer-la. Ara, un cop ja és passat, un cop sé el què és, penso que sí, que s'ho val i que té una fama merescuda.

Si t'agrada viure "una aventura" de varis dies et recomano que la tinguis present i que, per poc que tinguis les condicions i la oportunitat la facis!

PREPARATIUS

Feia temps que no parlava amb el Jordi Bosch, un gran amic amb qui havia fet moltes sortides d'alpinisme i escalada anys enrere. Conservem el costum de preguntar-nos d'en tant en tant com ens van les coses i m'agrada que m'expliqui les seves activitats d'escalada de dificultat, per això em va sorprendre que, sense més, em preguntés que em semblaria que féssim junts la Chamonix – Zermatt la primavera del 2019.

En aquell moment, finals de tardor del 2017, la fita quedava llunyana però ja em va despertar una gran il·lusió. El Jordi em dona molta confiança i de ben segur que amb ell la podria fer. Era una gran oportunitat i no vaig dubtar ni un segon.

La travessa és un continu navegar albirant horitzons blancs amb sentinelles de pedra. Coll de l'Evêque, 3.777 m.

L'esquí de muntanya no és el meu fort però vaig pensar que tenia temps per reciclar-me i recuperar sensacions, tècniques i confiança. Em vaig plantejar aprofitar el temps disponible per esquiar tant com pogués i, si ho veïés necessari, contractaria un monitor d'esquí unes quantes hores. Em prepararia mentre tingués temps i després Déu diria.

Un cop ja decidit, calia estudiar i preparar els aspectes logístics, des d'escollir l'itinerari - hi ha varies alternatives - decidir les etapes, el material, la roba, el menjar, reservar els refugis, i tenir pensat el retorn al punt de partida.

I sobretot, posar-hi data! S'aconsella fer-la entre mitjans de març i mitjans de maig. Ens vam decidir per la setmana de l' 1 al 6 d'abril, quinze dies abans de Setmana Santa per evitar aglomeracions. Jo ho tenia fàcil perquè m'havia jubilat l'any anterior, el Jordi, en canvi, hauria de demanar permís a la feina.

Pel que fa la ruta i les etapes ens vam deixar aconsellar per l'Oriol Guasch. L'Oriol és un gran expert en l'esquí de muntanya, amb ell he fet diverses sortides d'esquí per la Cerdanya. És l'autor de la guia *Alps amb Esquís* on descriu una alternativa d'itinerari de l'Alta Ruta potser menys alpina però molt maca. Vam adoptar el programa que descriu allà amb l'única variació d'afegir una primera etapa curta que ens servís com adaptació. Així doncs vam plantejar-nos sis dies en total, sortint del poble d'Argentière pels Grands Montets amb finals de jornada als refugis d'Argentière, Cabana du Trient, Cabana de Prafleuri, Cabana des Dix, Cabana des Vignettes i acabant a Zermatt d'on intentariem retornar a Argentière el mateix dia.

El novembre anterior, amb quatre mesos d'antelació, vam fer la reserva de tres refugis per internet. La resta ens vam haver d'esperar que obrissin, a primers de març. Ho teníem gairebé tot planificat excepte, segurament, el més important, que no depenia de nosaltres i que no se'ns revelaria fins l'últim moment: les condicions meteorològiques!

Des del col de Mont Brulé a 3.213 m vista enrere al col de l'Evêque 3.382 m (centre) i pic de l'Evêque 3.716 m (dreta)
(Foto de Jordi Bosch)

Hi ha moltes coses que poden anar malament. En gairebé totes hi pots fer alguna cosa, però en el cas del temps ens hauríem d'esperar fins a disposar de previsions, ni que fossin poc fiables. Per aquest motiu la meteorologia em neguitejava. Durant setmanes el temps havia estat anticiclònic a l'oest d'Europa. Allò estava durant tant temps que temíem que canviés just quan hi anàvem nosaltres i que ens poguéssim agafar al mig. A mitjans de març vaig llegir que s'esperava un abril humit, així que tan aviat va ser possible vaig consultar les previsions a llarg termini. Va ser a partir del dimarts 19 de març que es va anar concretant l'anunci de mal temps a partir del dimarts 2 d'abril. A mesura que avançaven els dies, per desgràcia nostra, aquell pronòstic es consolidava.

Amb desànim, una setmana abans de l'inici, em vaig connectar a internet i vaig comprovar el que em temia. Es mantenien les previsions de pluja i nevades als Alps a partir del 2 d'abril. Després de moltes setmanes d'anticicló es produiria un canvi just al moment que havíem decidit començar la nostra aventura. Ja era mala sort! Si no fèiem res anàvem inexorablement al fracàs.

El Jordi estava esquiant pel Pirineu amb un company. La meua trucada el va trobar a la Vall d'Aran. Després de maleir la mala sort, vam coincidir que tan sols teníem alguna possibilitat si aprofitàvem els últims dies de bon temps, i vam decidir avançar l'inici del dilluns al dijous anterior i, a més, reduir un dia el programa per poder acabar tot just abans de l'arribada del mal temps. La primera etapa seria llarga i de mèrit, amb el col de Chardonnet com a primer gran repte.

El primer pas estava fet, quedava reprogramar la reserva dels refugis. Així que vaig creuar els dits i m'hi vaig posar: Vignettes i Dix va ser fàcil perquè mantenia el meu registre al web de reserves i hi havia places lliures per a les noves dates! Com que tots els refugis eren oberts vaig trucar directament a la resta: Trient em va donar l'OK i Prafleuri, on tenia més dubtes pel fet que es tracta d'un refugi petit també va acceptar el canvi.

Així doncs vam refer el programa encaixant-ho amb les previsions de la meteo, que eren magnífiques! Tindríem, com diuen a França, un "grand beau" garantit tots els dies. Hi anàvem amb la nostra confiança pels núvols!

Vam arribar a Chamonix dimecres al migdia. Vam saludar les muntanyes a mesura que les anàvem veient, hola Mont Blanc!, què tal estàs Aiguille de Bionnassay? Amb tanta gent com sempre, Aiguille du Midi? La neu i el gel enlluernaven sota un cel totalment net de núvols.

Arribant a Chamonix. D'esquerra a dreta: Aiguille du Midi, Mont Blanc de Tacul, Aiguille i Dôme du Goûter sota el Mont Blanc, Aiguille de Bionnassay i Dômes de Miage.

Quin plaer recórrer de nou aquells carrers tan coneguts per mi. La vista se me n'anava cap amunt, aquelles muntanyes són realment impressionants. La temperatura ambient era fresca. A la visita obligada a la Maison de la Montagne vam confirmar la previsió de bon temps per als dies següents i anotar que el risc d'allaus era baix. Per contra vam descobrir que el telefèric de Grands Montets no funcionava. De fet no hi havia ni els cables! El primer dia se'ns complicava perquè hauríem de sortir de més avall.

Consulta de la mèteo i del risc d'allaus al plafó de la Maison de la Montagne.

Aquella nit vam anar a dormir deixant-ho tot preparat per a l'endemà.

LA TRAVESSA

1a. Jornada. Un dia llarg per adaptar-se

Neix un dia d'un cel blau radiant sense un sol núvol arreu.

La primera cabina a Plan Joran, l'únic mitjà per pujar a l'estació Intermitja de Lognan surt a les 8:30. Hem anat lents i són prop de les nou quan comprem el bitllet (*aller simple alpinistes*) que permet agafar el telecabina i després el telecadira de la Herse fins als 2.580 m.

Un cop dalt, posem les pells als esquís. Sentim l'emoció i la tensió del moment previ al tret de sortida. Ens donem la mà i ens abracem. Som-hi!

No som els únics que compartim aquella primera pujada, som molts que sortim d'allà sense saber si anem al mateix lloc, alguns més carregats que nosaltres, fins i tot amb màrfegues, on deuen anar? Coincidim fent una corrua muntanya amunt. Per sort no es tracta d'una competició, intento convèncem que no hi ha cap pressa i em concentro a trobar el meu ritme.

Shhh, shhh, fa el frec de les pells sobre la neu gelada mentre anem pujant fent ziga-zagues.

Hi ha traça oberta, de fet hi ha moltes traces amunt. Pel col des Rachasses entrem a la gelera d'Argentière.

Allí estem pràcticament sols. Davant nostre, a la dreta, tenim l'aresta de roca dels Grands Montets i, a l'esquerra, el pendent de neu que cau fins al fons de la gelera.

Ens envaeixen alguns dubtes, potser estem anant massa amunt. Hi ha traces arreu, haurem de baixar entre seracs i grans esquerdes a buscar el centre de la gelera i no veiem clar on iniciar la baixada, així que seguim amunt esperant que el nostre horitzó nevats s'obri.

A l'estació de Grands Montets, pujant al col de Rachasses (al lloc de roca de l'esquerra on hi ha la cabina)

A la vertical del col des Grands Montets ja veiem la totalitat de la glacera i decidim que toca iniciar el descens. Traiem les pells i comencem a lliscar, primer pla i després avall, cercant altres traces, sense acostar-nos als seracs, amb la vista posada a l'altra banda de la vall: el col de Chardonnet.

Encara els forts pendents amb molta prudència, si cal fent derrapar els esquís. La neu no és homogènia, no forma crosta, però està molt ventada i fa relleus, i els esquís trontollen sobre aquell mantell tant irregular.

Una baixada de vertigen i arribem al punt més baix de la conca de gel just per davant dels pendents de la gelera de Chardonnet, apurem remant amb els pals fins que ens aturem.

Col de Chardonnet amb les agulles de Chardonnet 3.824 m, (esquerra) i Argentièrre 3.901 m, (dreta).

És migdia i el sol és fort, fa calor i anem massa abrigats. Tenim per davant la forta pujada al coll. Amb tot el que hem hagut de pujar i ara resulta que som de nou a la cota de sortida. Afrontem la pujada fins al coll, a 3.300 m. Ens hi estem unes tres hores fent una aturada al mig per menjar i beure on coincidim amb un grup de canadencs que van amb dos guies francesos. Just sota el coll traïem les pells, carreguem els esquís a la motxilla i ens posem els grampons. Els guies estan fent una classe teòrica als seus clients i ens diuen que anem fent. Baixar l'altra banda del coll és un dels punts difícils de la travessa. Portem dos cordes de 30 m per muntar ràpels, però ens hem trobat una corda fixa que arriba fins a mitja canal. Com que hi ha força neu dura ens despenquem agafats de la corda sobre dels grampons i amb el piolet a la mà. L'extrem de la corda ens deixa en un punt on el pendent no és massa fort i seguim baixant seguint la traça existent assegurats amb el piolet. Pas a pas, en mitja hora hem arribat al peu del corredor. Hem deixat el grup de canadencs dalt, de nou estem sols.

Fenêtre de Saleina, 3.261 m, vista del sud.

Calcem els esquís, i en suau baixada, gairebé pla, anem flanquejant sota parets de roca per trobar la finestra de Saleina, el pas que comunica amb el plateau du Trient on és el refugi.

Aquest estret pas és un lloc curiós perquè d'on venim hem de pujar uns 80 m amb grampons, però per l'altre costat el desnivell sobre la glacera és tan sols d'uns tres metres que baixem fent un petit ràpel.

Descens del col de Chardonnet pel seu vessant nord.

El paisatge que se'ns presenta és grandió, tocat d'aquella llum de tarda del sol de baixada que ho impregna tot d'una suau calidesa. Quina bellesa!

Som davant d'un gran pla de neu tancat per un anell de muntanyes que formen les Aiguilles Dorées, l'aiguille du Tour i la punta d'Orny on es troba el refugi.

Plateau du Trient i Aiguille du Tour, des de la Fenêtre de Saleina

Se'ns han fet les cinc i el sopar és a dos quarts de set. Lliskem pel pla tot empenyent amb els bastons fins arribar sota el refugi que ens repta, uns noranta metres per sobre, a fer l'última pujada del dia.

A les sis guanyem la terrassa del refugi. Jo estic cansat, però em sento molt content. Som de ple dins l'Alta Ruta. El dia s'ha fet llarg, prop de nou hores i uns 1.800 m. de desnivell. En un nou gest de complicitat ens donem la mà i descarreguem la motxilla allà mateix, sobre un banc de la terrassa. Posem a assecar les pells i els botins aprofitant els darrers rajos de sol i entrem a anunciar al guarda la nostra arribada. El trobem al mostrador que separa el menjador de la cuina: *Bon jour, comment ça va? ... je suis juste arrivé, mon nom est Linares, Felip Linares.....*

Plateau du Trient amb les Aiguilles Dorées des del refugi du Trient, a la dreta per darrera, l'Aiguille de Chardonnet.

Obre un dietari i busca el meu nom,, no el troba i li lletrejo, es fa un moment de suspens i un cert calfred em recorre la cara, mira que si quan el vaig trucar no em va entendre i no va anotar la reserva per avui ! *Ah, oui! ici, très bien!*

Uf! Em relaxo. Sobre l'anotació passa un retolador groc i tot seguit, seguint un guió preestablert ens recita sense aturar-se: on hem de guardar els esquís, on guardar el material, on són les *toilettes*, quina és la nostra cambra i els nostres llits,. Sopar a les sis i mitja, si voleu pícnic per l'endemà ens ho heu de dir abans de sopar, esmorzar a partir de les sis, a quina hora el voldreu?, on aneu demà?, esteu federats?,..... *aucune question?* Sí, hi ha endolls per carregar els mòbils? I tant, al prestatge que hi ha a la dreta del menjador.i finalment: pagueu després del sopar!

Les sis i mitja es fan ràpid. Cerquem el meu nom en els cartellots que hi ha disposats a les taules on és escrit el nom dels que hi han de sopar. Distribuir plats, gots, coberts. El menú serà: *potage* de verdures, amanida, carn amb polenta i de postres una petita base de pasta amb una rodanxa de pinya amagada sota una mena de crema. El menú no incorpora beguda i no hi ha aigua de l'aixeta. Demanem una ampolla d'aigua mineral de litre i mig: renoi, costa 10 francs!.

2a. Jornada. Dues mitges etapes amb un enllaç condicionat pel transport

*En traç vermell, el recorregut amb esquís dels dos trams.
En blau, l'enllaç per carretera fins a Le Châble i telefèric fins al col des Gentianes.*

Neix un dia d'un cel blau radiant sense un sol núvol arreu.

Esmorzar a les sis. Tocades les set abandonem el refugi. Estem sols. Repetim el ritual de l'abraçada. Som un equip!

Aiguille du Tour, 3.540 m, a primera hora del matí.

Avui l'etapa és llarga perquè hem d'enllaçar dos trams per carretera. Quan vas dins un grup, el millor és reservar un taxi, però com que costa 120 euros i tan sols som dos, hem decidit que utilitzarem el transport públic. Quan arribem a Champex, final del primer tram, agafarem el bus per baixar a la vall fins a Orsières, i d'allí amb tren, fins a Le Châble on prendrem les cabines que pugem a l'estació d'esquí de Verbier. Ens portarà molt de temps, però no tenim altra possibilitat.

El guarda del refugi ens ha dit que el bus surt de Champex a les 10:15, així que tenim temps més que sobrat.

Del refugi baixem la gelera de Trient per la seva part dreta a cercar el col des Ecardies. Tot és nou i ens fa por no saber reconèixer aquest pas i deixar-lo enrere, així que anem vigilant tot allò que sembla un coll. Consultem el track. Anem bé. Per fi el veiem. És a l'ombra i es mostra gris, un pendent de roca i terra. Ens hi haurem d'acostar més per veure per on s'hi puja. És curt, uns cinquanta metres que es fan bé amb grampons. A més hi ha una corda fixa de la meitat en amunt.

Col des Ecardies, 2.793 m.

Un cop som dalt, la vall d'Arpette s'obre als nostres peus, una vall llarga i completament innivada amb un bosc a la seva part baixa, i al seu darrere, a l'horitzó, veiem les muntanyes que haurem de pujar més tard.

El primer tram és dret i jo aplico la mateixa prudència del dia anterior. Amb tot, no m'estic d'anar per terra un parell de cops. El sol de l'est ens molesta els ulls i anem baixant per on veiem més traces. Seguim sols. Seran 1.300 m de baixada i ho fem en menys d'una hora. A les nou som a la carretera al costat de la parada de bus a la petita estació d'esquí de Champex. El bus és de fet un autocar, va arribar poc abans de tres quarts de deu fent el viatge de pujada i s'esperava cent metres més enllà d'on érem. A l'hora convinguda es va acostar. Carreguem esquís i motxilles al magatzem inferior que és totalment buit.

La vall d'Arpette des del col des Ecardies.

Amb nosaltres puja un home gran que per la conversa que manté amb el xofer sembla que es coneixien de sempre. Som tres únics passatgers dins un gran autocar que va fent un recorregut de nombroses corbes muntanya avall. Vista des de dins, la carretera sembla molt estreta. Per sort ens creuem amb pocs vehicles. És un matí tranquil i es veu poca gent als llogarrets que anem creuant.

El trajecte és de poc més de deu quilòmetres i acaba a l'estació de tren d'Orsières. El fem en poc menys de mitja hora. L'edifici de l'estació està tancat i un tren espera a l'andana. Em dispenso a treure els bitllets de la màquina expendedora però no m'hi entenc ni amb l'operativa ni amb les tarifes. Per sort un home que hi ha per allí s'acosta i li pregunto en francès com m'ho he de fer per comprar els bitllets per anar a Le Châble. Ens sorprèn quan, com a resposta, s'ofereix a portar-nos. És un taxista.

Com que les tarifes del transport d'aquelles contrades són elevades, abans de contestar, li preguntem el preu. Deu francs ens diu. El Jordi i jo ens mirem i acceptem *tout suite!* Si baixar de Champex en bus havia costat uns set francs a cada un, anar en taxi a Le Châble per deu sense haver d'esperar enllaços de trens és una molt bona oferta!

Aquell home condueix una furgoneta Volkswagen vermella amb dos files de seients al darrere, total vuit places, amb una mena de gàbia reixada agafada a la porta dreta del darrera per posar-hi els esquís.

És un home tranquil, anem xerrant, ens explica que la seva feina consisteix en moure muntanyencs per aquelles valls i també en retornar la gent que acaba l'Alta Ruta des de Zermatt a Chamonix, i com no, ens ofereix anar a cercar-nos a Zermatt per 450 francs. En vint minuts som a l'aparcament just al costat de l'edifici des d'on surten les cabines que pugem a Verbier i, en acomiadar-se, ens dona la seva targeta.

Com que tot just és migdia, un cop amb el bitllet dels remuntadors a la butxaca aprofitem per anar a menjar un entrepà acompanyat d'una cervesa. Està resultant un dia d'allò més relaxat i sense aglomeracions!

En tot just mitja hora passem dels 820 m. de l'estació inferior del telecabina als 2.950 m del punt superior del telefèric del Col des Gentianes, mirador de primera categoria sobre els massissos del Mont Blanc i Gran Combin. Molt lluny s'insinua el Col des Ecardies i la vall d'Arpette.

Panoràmica des de la terrassa de La Chau a 2.266 m. D'esquerra a dreta: Mont Dolent 3.820 m, Aiguille d'Argentière 3.901 m (al centre), Aiguille du Chardonnet 3.824 m. A la dreta la vall d'Arpette per davant el plateau du Trient i l'Aiguille du Tour 3.540 m.

Som dalt de tot d'una estació d'esquí, al costat de la terrassa d'un bar plena a vessar de gent prenent el sol, decididament no és el nostre ambient. Anem bé de temps i amb unes condicions immillorables, amb l'alegria que dona aquell sol, el descans i la panxa plena, reprenem la marxa. El recorregut de l'etapa de la tarda té la gràcia que és de menys desnivell perquè sortim de molta alçada. A les pistes hi ha força gent esquiant, però sense formar aglomeracions ni cues als remuntadors. És poc més de tres quarts d'una quan comencem a davallar per anar a buscar la petita coma per on passa el nostre itinerari. Amb tot, abans d'anar a cercar el refugi de Prafleuri volem completar la jornada amb la cirereta del pic de Rosablanche de 3.335 m i val a dir que, sota aquell sol, avançar per la neu se'ns fa molt pesat. Ens hi estem una hora i mitja pujant el cim, on arribem després d'un curt recorregut amb grampons per la cresta de neu. La tarda passa ràpidament i les valls comencen a estar a l'ombra.

Des d'allà dalt veiem a la llunyania el nostre destí final: el Cerví, la Dent d'Hérens, la Dent Blanche. Sota nostre el llac des Dix completament blanc i una mica més lluny, a la dreta, les fites dels dies següents: el Mont Blanc de Cheilon i el Peigne d'Arolla.

La baixada fins al refugi es "disfrutona", 700 m lliscant fent giragonses per la neu. Hi arribem a les cinc.

Refugi de Prafleuri 2.624 m.

Prafleuri és un refugi privat de cinquanta places, el més petit dels que visitarem però està ben distribuït i equipat. Queda una mica encaixat entre turons i a aquella hora tot just li toca el sol. El primer que et trobes és la terrassa on hi ha petits grups de gent xerrant mentre prenen begudes.

Com el dia anterior, després de treure'ns els esquís dels peus ens abracem. Feina feta!

Havia llegit que allà no eren massa amables, que cobraven per tot i en metàl·lic i per tant anava una mica previngut. Però el cert és que la guarda, la Babeth, ens atén força bé, ens fa una visita turística pel refugi, ens assigna una habitació (de sis places) tota per nosaltres! i no s'està de res, *très gentille!* És cert que cal pagar "cash", que la mitja pensió costa cinc francs més que als altres refugis i que si vols una dutxa amb aigua calenta o carregar el mòbil (tens la primera hora gratuïta) has de pagar però tan el menjar com l'estada van ser de primera.

Ah sí, una novetat! quan ets per primer cop al refugi (t'ho pregunten) t'obsequien amb un aperitiu. Be, a aquella hora tots dos vam preferir un te calent.

Sopar a les sis i mitja: *potage* de verdures, amanida, carn amb pasta i postres.

Allà coincidim amb un grup de vuit canadencs quebequesos que van amb una parella (home i dona) de guies suïssos (no eren els de Chardonnet!, carai quants quebequesos pels Alps!). Ens els anirem trobant els dies següents.

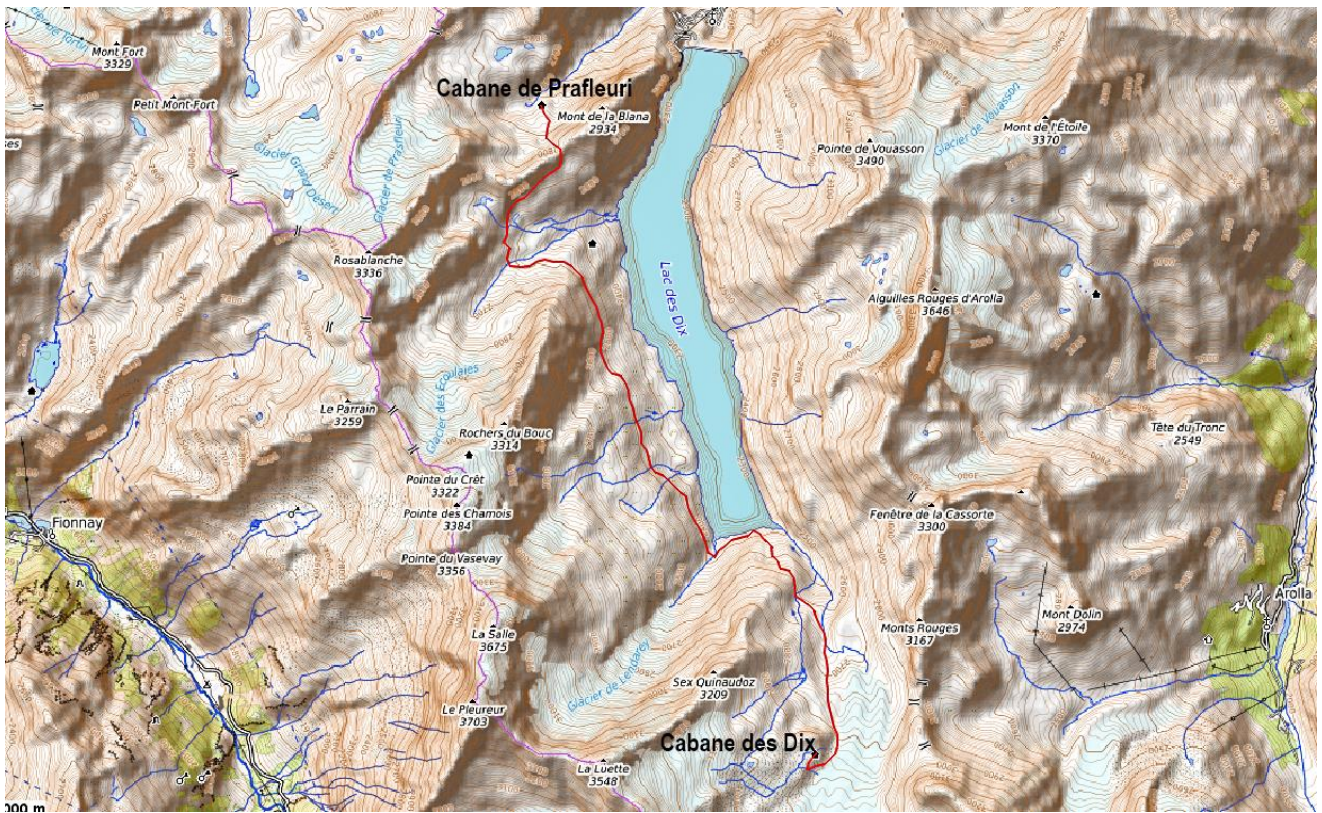
Menjars

La qualitat i la quantitat de menjar que et donen als refugis fa que te'n recordis d'ells tan per bo com per dolent; bé, potser millor diria que recordo més aquells refugis que són escadussers amb el menjar. En general, els menús dels sopars són bastant semblants. Un primer de sopes, cremes, amb molt de líquid i més o menys verdures. Aquí es veu la diferència, i on sempre et deixen repetir. Un segon de carn (normalment guisada) o bé salsitxes amb una guarnició de pasta, puré o verdures. A França, moltes vegades formatge després de la carn i finalment postres que solen ser coses que tenen un llarg termini de caducitat, siguin dolços o làctics. S'acostuma a acompanyar de pa (una o dues llesques) i aigua de l'aixeta (encara que no sempre en tenen a tots els refugis).

Als esmorzars és on he trobat més diferències d'un refugi a un altre. L'esmorzar estàndard tindria líquids com ara suc de taronja, cafè, llet o te i per menjar cereals amb iogurt, pa llescat, torrades, brioxeria industrial, mantega, melmelada, etc. L'esmorzar és important perquè fent activitat menges poc i va bé deixar el refugi amb l'estomac ben servit.

No recordo haver passat mai gana, malgrat que en algun lloc he pensat que eren massa garrepes. En el cas dels refugis de l'Alta Ruta, els sopars eren molt idèntics, sobretot en el primer plat: sopa de verdures (*potage de légumes* li deien) que a tot arreu tenia el mateix gust. Com que no érem a França, no hi havia formatge. No donaven ni pa ni aigua. Pel que fa als esmorzars, no a tots ens van donar suc i la llet era sempre freda (els amants d'un cafè amb llet calentet ho tenien magre). Pa, torrades o pastes no sobren. Jo ho vaig poder completar amb barretes de xocolata que duia de casa.

3a. Jornada. Se'ns fa curta

Neix un dia d'un cel blau radiant sense un sol núvol arreu.

Esmorzar a les sis. A prop d'un quart de vuit abandonem el refugi. Repetim el ritual de l'abraçada. Som un equip!

Encara no ens toca el sol i fa fred. Tenim a tocar la primera fita, el col des Roux. Els canadencs se'ns han avançat i són a mitja pujada. Merda!, a la primera foto que faig comprovo que tenia mal ajustada l'obertura del diafragma i em maleeixo perquè les fotos del dia anterior, amb aquell sol que feia, hauran quedat cremades.

En mitja hora arribem al coll on atrapem els canadencs. Anirem fent l'excursió amb ells.

Del coll estant tenim als peus el llac des Dix que s'estén allargat cap al sud. Al fons veiem les muntanyes que tanquen la vall amb el Mont Blanc de Cheillon a la dreta, i a l'esquerra, més al fons i darrera del pendent que puja al col de la Serpentine, el Pigne d'Arolla. Hi ha molta neu i molta llum. El dia és esplèndid.

En lloc de baixar al pla del llac, la traça tomba a la dreta i planeja tota la vall, intentant no perdre alçada. És tracta de lliscar sobre els esquís empenyent amb els pals a trams per arribar tan lluny com puguis. És una traça molt ben feta que va resseguint la vall talment com si fos una corba de nivell. Així arribem fins a l'altra banda, a l'inici del llac, poc abans del Pas du Chat.

Vorejant el llac des Dix, al fons el Pas du Chat.

Ens aturem, posem les pells i iniciem la pujada per l'esquerra de la glacera de Cheillon. El sol és cada cop més fort i ens traiem tota la roba d'abric, amb tot, la pujada és suau.

La Tête Noire queda a la nostra dreta, el refugi és al seu darrere sobre un turó protegit a uns setanta metres per sobre de la plana de la gelera, a l'esguard de la gran paret nord del Mont Blanc de Cheillon. Veiem la llarga pujada que haurem de fer l'endemà a

buscar la Serpentine. És migdia, hi toca el sol i es veuen uns petits punts negres que avancen lentament gelera amunt. És aviat, avui se'ns ha fet curt!

Mont Blanc de Ceillon 3.870 m des del refugi des Dix 2.928 m.

A la terrassa del refugi fem el ritual dels finals d'etapa. Abraçada, treure les botes i posar-nos els *crocs*. Deixem pells, botins, botes i mitjons que s'assequin al sol i organitzem la resta en caixes. La tarda serà llarga i el Jordi que no en té prou, se'n va a pujar la Lulette, un cim que hi ha a l'oest del refugi. Jo, mentre, m'esplaiaré menjant alguna cosa del refugi per entretenir el meu estomac mentre no arribi el sopar.

Un àpat frugal per dinar: Soupe aux legumes, mini planchette de la vallée, fruita i aigua

La tarda i l'espera fins a les sis i mitja, l'hora de sopar, es pot fer llarga i mires d'entretenir-la. Molta gent la passa prenent el sol

a la terrassa, xerrant i prenent begudes. Un cop he xafardejat per l'interior del refugi m'estic al menjador. Aquesta peça és el centre d'aquest petit univers, per on passa o s'hi està tothom. Quan no s'hi menja és una enorme sala d'estar. Si el temps o la temperatura exterior no predisposa a estar-se fora tothom s'està al menjador, bé sigui xerrant, llegint o jugant.

Nosaltres vam engrescar-nos a jugar al rumikub. El vam trobar en una lleixa al refugi de Prafleuri i el vam fer el nostre mode d'entreteniment. Hi era a tots els refugis (malgrat que no sempre tenia totes les fitxes).

Refugis

No tots els refugis tenen la mateixa distribució, ni òbviament la mateixa dimensió. Els refugis del Club Alpí Suís on vam estar són grans. Tot i tenir anys, han estat ampliats i modernitzats en aquests últims temps. Les distribucions són més o menys similars amb una primera peça a l'entrada on trobes les sabatilles (*crocs* en tots els casos) que has d'utilitzar per moure't per dins. Els esquís els deixes en un lloc tancat normalment a l'exterior. A Trient era en una cabaneta de fusta que quedava uns pocs metres per sota de la terrassa. A l'entrada del refugi també sols trobar lleixes amb cistelles de plàstic per deixar material (nosaltres hi posàvem el talabard i el material d'assegurança que hi dúiem penjat: cargols de gel, cintes, mosquetons, rapelador, ...), i també on deixes piolet, bastons i botes. Passada la primera estança, un distribuïdor dona pas a diverses peces de caràcter privat (accés a la cuina, etc.), al menjador, als serveis o a l'escala d'accés a les plantes superiors on hi ha els dormitoris. Tots els refugis, excepte el de Prafleuri, tenen problemes amb l'abastament d'aigua, suposo que és per la seva situació o bé per tenir gelada la canonada que els abasteix. El cas és que no hi ha aigua, ni per a rentar-se ni per al wàter. A Dix, després de sopar van posar unes ampolles amb aigua de neu fosa sobre la pica del rentamans perquè et poguessis rentar les dents, a Vignettes ni això. En canvi, a Prafleuri tenies aigua corrent per beure i per als serveis, fins i tot per a la dutxa. Poc diré dels dormitoris, son peces de capacitat diversa disposant dos nivells de lliteres. D'aquí que sigui un bon consell afegir a l'equip personal una caixeta amb taps per a les orelles. A Prafleuri l'habitació que ens van assignar fins i tot tenia una tauleta amb un calaix. Tot un detall!

4a. Jornada. L'etapa reina de la travessa

L'alarma sona a les sis menys quart però encara és fosc i estem endormiscats. Una lleugera llum de l'alba entra per la finestra que és oberta i fa més fred. Després d'uns moments de sorpresa i desconcert recordem que a les dues de la nit es feia el canvi d'hora per adoptar l'horari d'estiu!

Esmorzar a les sis. A prop de dos quarts de vuit abandonem el refugi. Tot i que encara estem a l'ombra, albirem el cel que és d'un blau radiant sense un sol núvol arreu.

Repetim el ritual de l'abraçada. Som un equip!

La paret nord del Mont Blanc de Cheilon ens observa. Hi ha un gran silenci. Del refugi hem de baixar a la gelera, la neu és dura com una pedra i aquests primers minuts estic fred i amb pocs reflexes així que baixo de la manera més suau i prudent sense arriscar. Quan acaba l'empenta de la baixada ens posem les pells i seguim el rastre cap al pendent de la Serpentine, el nostre primer obstacle.

A aquella hora, amb fred i sense sol, la pujada sembla molt més llarga. La neu està gelada, les pells patinen i ens posem les ganivetes. Pugem els sis cents metres de la gelera del Mont Blanc de Cheilon tot al llarg per sota de les Pointes de Tsena Riefen. La traça està molt ben feta, amb el pendent precís per anar fent sense gaire esforç. Ens trobem que algú havia fet una plataforma als llocs on fer els girs. Tot un luxe!

Anem pujant a l'ombra, no s'acaba mai i ja tenim ganes de guanyar aquella línia on la neu està il·luminada pel sol, més que res per treure'ns el fred de sobre. Havia llegit coses sobre el mur de la Serpentine, l'estava esperant.

Lliscava per aquell pla buscant-lo sense veure'l. A l'esquerra, la gelera queia entre seracs i esquerdes i a la dreta hi havia una paret de gel. Davant nostre, més enllà del mur de seracs, el Pigne d'Arolla i més a l'esquerra, molt, molt lluny treia el nas la figura punxeguda del Cerví. Just sota la paret de neu observo unes figures aturades i m'imagino quin pot ser el "mur" que haurem de pujar. Vist de front sembla molt vertical i intueixo que no ho farem sobre els esquís!

Mur de La Serpentine.

El lloc on tothom està aturat és sota el fort pendent de neu i gel, just a la línia on hi toca el solet. Aprofitem per beure i menjar alguna cosa, ens posem els grampons i carreguem els esquís a la motxilla. La pujada és una àmplia diagonal que es fa fàcil perquè hi ha una magnífica traça. Tan sols has de posar els peus a les

petjades que ja hi ha a la neu dura per davant teu. Quan arribem a la part més alta algunes esquerdes ens obliguem a parar atenció, amb tot, són molt visibles i no gaire amples. Un cop el pendent es transforma en pla ens posem de nou els esquís per anar a cercar el Pigne d'Arolla, que ara tenim a tocar.

Visió cap el NO des del Pigne d'Arolla 3.790 m. Al fons, el llac des Dix gelat.

Ens hem aplegat una bona colla i sembla que s'hagi desfermat una petita competició per veure qui arriba primer. El terreny és de molt poc pendent però la neu passa a ser gel viu i cal vigilar les patinades. Dalt hi ha eufòria. És migdia, el dia immillorable i la vista és neta i es perd a l'horitzó. Tenim la vall d'Arolla mil vuit-cents metres per sota nostre. A llevant, els grans cims del Cerví, Weisshorn, Dent Blanche; a ponent, el llac des Dix, que vam resseguir el dia anterior, i al sud la gran glacera del Mont Collon que tanca el pic de l'Evêque. Al seu costat s'obre el coll del mateix nom per on haurem de creuar l'endemà, camí de Zermatt.

Weisshorn 4.506 m, Zinalrothorn 4.221 m i Dent Blanche 4.357 m des del Pigne d'Arolla.

La baixada és una passada, sis-cents metres fent ziga-zagues sobre neu en perfectes condicions.

El refugi des Vignettes sembla un niu d'àligues penjat dalt del penya-segat sobre la gelera de Vuibé. Havia vist fotos seves a internet però quan el tens al davant a cavall sobre aquella aresta et sembla que hakis d'arriscar la vida per accedir-hi.

Arribem amb els esquís als peus just sota la plataforma de l'heliport. Són tres quarts d'una.

Avui hem anat bé i ràpid. Ens donem la mà seguint la ja clàssica cerimònia com fan els col·legues a les pelis.

El refugi és un edifici remodelat que conserva la seva estructura inicial. Accedeixes a l'interior per un passadís amb grans obertures tancades amb vidre. Com que donen al sud hi entra un torrent de llum. Amb bancs a la paret i estanteries on pots deixar el calçat. Allò és un mirador-solàrium a tres mil metres d'alçada. Al refugi hi ha molt poca gent, a aquella hora estem pràcticament sols perquè sense adonar-nos hem avançat molt ràpid. Ens recorden que el sopar és a les sis i mitja i que si volem pícnic per l'endemà els ho hem de dir abans.

Cabane des Vignettes 3.157 m.

El lloc no té alternatives per anar a passar l'estona, així que un cop ens hem instal·lat ens auto premiem amb un dinar: *rösti de lardons*.

La tarda passa lentament i ens entretenim xerrant amb els nostres veïns de taula, una parella de francesos de mitjana edat que viuen prop del llac Lemman: la Natalie i el Jean Luc. Ell es diu Fuster de cognom. En veure-ho escrit al cartellet de la nostra taula ens hem pensat que podrien ser catalans, però no. Hem començat la conversa precisament comentant el què vol dir *fuster* en català. Ells han pujat del poble d'Arolla i demà tenen intenció de fer el Pigne. El Jean Luc és guia de muntanya, feina que complementa amb la de fuster d'obra (*charpentre*). Conversem mentre sopem: d'on som, què fem, què ens agrada, què coneixem del país de l'altre, per suposat d'esquí i l'escalada i, com no, de la situació a Catalunya i la seva relació amb Espanya.

Tenim sense resoldre la tornada de Zermatt. Ben sopat se'ns acosta un guia que està organitzant un grup per llogar un taxi per tornar a Chamonix. Un cop a Zermatt, proposa de trobar-nos no més tard de dos quarts de sis a la parada de taxis que hi ha a l'entrada de la ciutat. Caldrà acabar l'etapa abans de les cinc. Ens hi afegim, serem set en total. No podem avançar l'hora de l'esmorzar però ens llevarem mitja hora abans per preparar-ho tot i sortir tan aviat com puguem.

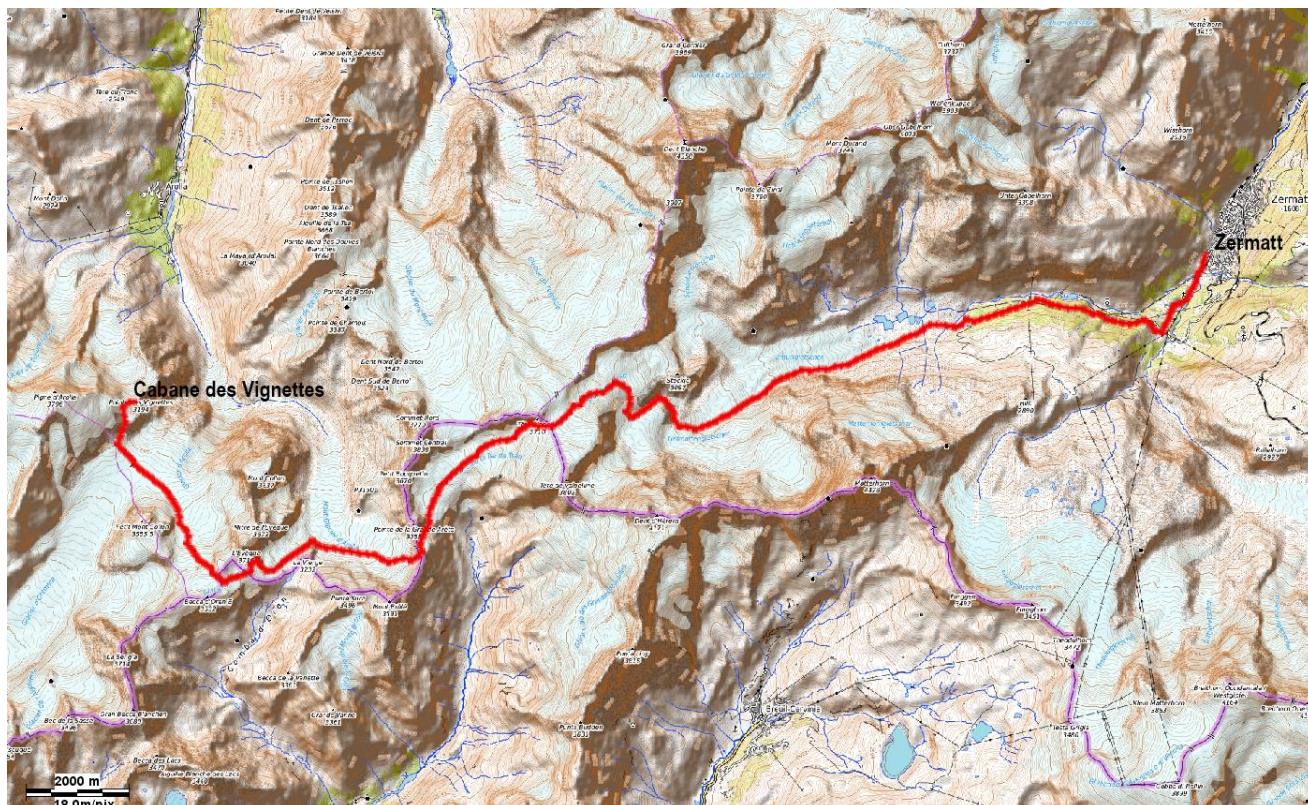
Cabane des Vignettes, 3.160 m i Pigne de Arolla, 3.796 m.

Relacions de refugi

Trobar gent i relacionar-s'hi és un dels grans al·licients que té una travessa. He de confessar que no se'm dona massa bé perquè, a banda de limitacions per la pròpia forma de ser, als Alps he de parlar en francès o anglès (en alemany o italià no soc capaç de mantenir ni la més mínima conversa). En aquesta ocasió el caràcter i la joventut del meu company va facilitar la interlocució i vam arribar a conèixer bastanta gent.

A una hamburgueseria de Chamonix vam compartir taula amb una parella de noies que eren de prop de Portland, a l'estat d'Oregon (EUA), una d'elles parlava espanyol perquè els seus pares eren mexicans. Al refugi de Trient vam compartir el sopar amb dos nois, experts esquiadors, el David i l'Steve, de Seattle a l'estat de Washington. Precisament aquell dia el David feia 30 anys i al refugi li van improvisar un pastís amb espelma inclosa. Pujant al coll de Chardonnet vam coincidir amb un grup de sis quebequesos que també feien la travessa i a partir de Prafleuri vam anar avançant amb un altre grup de vuit quebequesos. És que és famosa aquesta travessa al Quebec? Ni ells mateixos s'ho creien. També ens vam fer amb un grup de sis italians de Como amb els quals vam coincidir a Dix i a Vignettes. Quan els grups son grans és menys fàcil parlar amb ells perquè les seves converses tenen una dinàmica que no et facilita participar-hi. Amb tot, guardes record de la gent amb qui has compartit l'estona als refugis.

5a. Jornada. La més llarga i dramàtica!

L'alarma del mòbil sona a dos quarts de sis. El canvi d'hora és evident. És més fosc i fa fred. Amb tot, el cel és serè sense un sol núvol arreu.

A les sis ja som al menjador, tenim pressa. Poc abans de les set deixem el refugi. Abans de sortir a l'exterior, repetim el ritual de l'abraçada. Som un equip!

Avui és l'últim dia amb pronòstic de bon temps i hi ha petits indicis del canvi. Fa vent i és fred. Amb els esquís sota el braç caminem l'aresta fins al col des Vignettes al vessant est del Pigne. Allà ens posem i mig remant, mig lliscant, anem flanquejant un pla per després baixar a la glacera de Mont Collon que du al col de l'Evêque.

Abans però, hi ha un salt d'uns quaranta metres que s'ha de baixar fent una àmplia diagonal.

Arribem a una mena de cantonada sobre el pendent que mena a la glacera. Hi ha traces gelades que surten fent una travessia a la dreta. Com que és molt gelat, és més segur posar cada esquí sobre una traça. En la que és més evident i marcada, un peu em quedaria més de mig metre per sobre de l'altre i no ho veig clar. No vull perdre temps i prenc una traça per sota, el problema és que no és massa definida i acaba sobre la neu glaçada. No sé com però perdo l'equilibri i vaig pendent avall.

Glacera de Mont Collon, al centre el col de l'Evêque, a la dreta el Petit Mont Collon 3.556 m.

Quan m'aturo ja m'adono que m'he fet mal al bessó de la cama esquerra. Em sembla seriós i el primer que penso és si podré seguir. Quan intento estirar el bessó el dolor és molt intens però si no ho faig no es queixa. El Jordi s'ha acostat a ajudar-me. Decideixo baixar amb cura fins a un lloc pla per copsar millor les sensacions. Un cop recuperat de l'ensurt, el múscul segueix sense canvis. Em fa mal quan l'estiro, segur que tinc un trencament de fibres. Amb la ferida recent em sembla que podria continuar sempre que faci les passes curtes però no sé com evolucionarà amb les hores.

El Jordi està expectant del que digui i decideixi. En cap moment em passa pel cap tornar al refugi per demanar ajut, no em sembla necessari. És l'última etapa, però la més llarga. Potser pel desig de culminar la travessa decideixo posar-me a prova fins al col de l'Evêque. Em prenc un ibuprofè. Es tracta de fer les passes més curtes per tal que el múscul faci la mínima elongació. El lloc és pla i poc a poc vaig avançant. Vaig fent i el dolor no va a més. El Jordi procura mantenir-se a prop meu. Amb tot, no pot ajudar-me més enllà d'alleugerir-me el pes. M'ho proposa i li agraeixo, però no em cal.

Els horaris se'n van en orris. La jornada serà llarga. Pel camí hem de pujar dos colls i fer tres llargues baixades. Mare meva, què estic fent!

Descens sobrevingut del col de l'Evêque (Foto de Jordi Bosch)

Aquell accident canvia totalment les sensacions de confiança i felicitat que havia sentit els dies anteriors. La marxa és lenta i el camí es fa llarg. Ja no gaudeixes dels entorns, sols penses en anar assolint petites metes. En cas de dubte en el camí a seguir no tinc la frescor per col·laborar. Passat el col de l'Evêque seguim traces a l'esquerra i acabem dalt d'un penya-segat. El grup d'italians, que havien anat a pujar l'Evêque, ens atrapa. Troben un pas desgrimpant una petita canal i els seguim, és un pas curt però amb les botes d'esquí estic molt insegur i dubto abans d'atansar-m'hi. Aquella baixada a la glacera d'Arolla em sembla una gimcana. Tot el meu conscient està concentrat en el meu bessó i en les sensacions de molèstia o dolor que emeti. Si va a pitjor

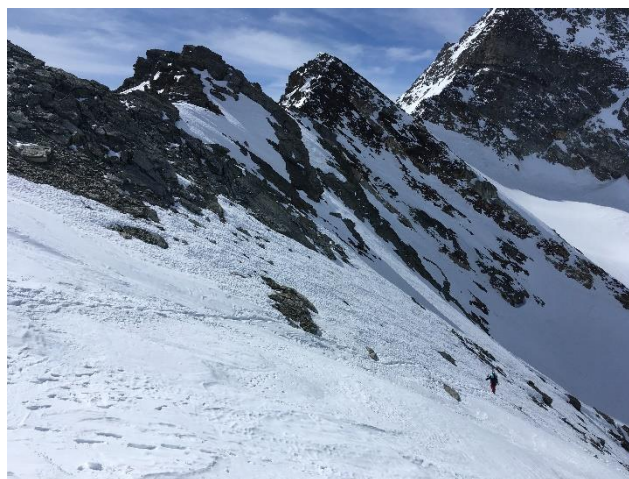
Un cop a la glacera, deixem la traça que baixa la vall d'Arolla a l'esquerra. Els italians anaven al refugi Bertol i l'han seguida, nosaltres anem cap al col de Mont Brulé i, ja amb les pells, seguim cap al fons de la coma glacial.

El refugi de Bouquetins ens mira des de dalt un turonet, és un bon lloc en cas que el mal temps t'agafi per allà al mig, però avui no és d'ajuda perquè el dia és, com sempre, immillorable.

Col de Mont Brulé 3.213 m.

Avançem sota un sol que ens ofega i, tot i que anem lents, tenim pressa. Arribem a la muralla de roca que tanca el cercle i ens aturem sota el coll. Són poc més de cent metres que haurem de fer amb grampons. Allò serà una nova prova pels meus bessons, així que m'ho prenc amb cura.

Últims metres per assolir el col de Mont Brulé (Foto de Jordi Bosch).

Un cop dalt, la propera meta, el col de Valpelline queda lluny, lluny. Hem de creuar els prop de cinc quilòmetres de la gelera del Tsa de Tzan que es fan interminables. Quedarà per un altre ocasió pujar la Tête Blanche que amb els seus 3.700 m és un mirador immillorable del Cerví.

Ens atensem al coll, són prop de dos quarts de tres i al cel hi ha més símptomes de canvi, uns primers núvols grisos pel nord i l'oest. Havia llegit en moltes ressenyes l'alegria que se sent quan, tot aproximant-te al coll, t'apareix, mica en mica, començant pel cim, la figura del Cerví. Vam sentir la mateixa emoció, barreja d'alleujament perquè el sents proper al final d'aquella aventura i de tenir a tocar un monstre alpi. Bé, de fet la Dent d'Hérens i la seva paret nord no és menys impressionant.

La baixada de la gelera i la vall de Zmutt és un tràmit, llarg però sense incidències. Primer sortejant esquerdes i morrenes, després el bosc, la pista i finalment l'estació d'esquí. En xifres, són disset quilòmetres amb un desnivell de baixada de dos mil metres que vam fer en menys de dues hores.

Cerví 4.478 m i Dent d'Hérens 4.174 m des del col de Valpelline 3.554 m (Foto de Jordi Bosch).

Cara nord-oest i l'aresta del Lleó del Cerví (4.478 m).

A dos quarts de cinc del dilluns, cinc dies després d'haver iniciat la travessa, l'acabem al lloc previst. Jo, amb més mal estat que l'havia iniciat, però molt, molt feliç.

Anem tard per arribar a compartir taxi i encara hem de creuar Zermatt!

LA TORNADA

A Zermatt, prop d'on acaba la pista, ens trobem un servei de bus que fa el recorregut tot al llarg del poble. És una mena de llançadora que transporta gratuïtament els esquiadors, una ajuda no prevista! El prenem per anar fins a l'estació, jo vaig coix i m'assec en un banc amb tot el material i en Jordi, a la carrera, va a cercar l'aparcament proper al càmping on potser trobarà els companys de viatge. Em preparo pel pitjor i vaig a cercar informació per tornar amb tren.

En Jordi torna sol i jo tinc males notícies, no arribarem a temps d'enllaçar amb el tren francès que des de la frontera ens ha de retornar a Argentièrre. Amb tot, tenim clar que no ens quedarem allí i comprem bitllet fins a Martigny, la ciutat de la vall més propera a la frontera. Allà confiem en trobar potser un bus o prendre un taxi. A un quart de sis deixàvem enrere Zermatt i la vista del Cerví.

*La cara nord del Cerví (a l'esquerra l'aresta Hörnli)
(Foto de Jordi Bosch)*

Baixem del tren sense massa convenciment a poc més d'un quart de vuit. A tocar de l'estació hi ha una terminal de busos. El Jordi es queda amb les motxilles i esquís mentre jo m'atanso per si n'hi ha algun que faci ruta cap a Chamonix. No aconseguixo veure cap indicador de línies que vagin en aquella direcció. Quan torno a l'andana em trobo el Jordi parlant amb algú que em sembla conegut.

És el nostre taxista d'Orsières!, el que ens va dur a Le Châble per deu euros! Mira'l allí palplantat menjant-se un gelat i xerrant tranquil·lament amb el Jordi, que li està explicant la versió reduïda del dia: la meua lesió de bon matí, la lentitud de la nostra marxa, la pèrdua del transport que teníem acordat i la cuita per tornar aquell vespre a Argentièrre. Ens va escoltar pacientment mentre xarrupava el gelat.

Li sabia greu però no podia portar-nos perquè estava esperant el proper tren de Laussanne per recollir uns clients. S'ho va estar pensant una estona abans de plantejar-nos una possible solució: la seva empresa tenia altres taxis i, segons va dir, un d'ells havia de portar uns esquiadors a Chamonix. Si encara no havia retornat a Suïssa podria dur-nos a nosaltres. Immediatament va trucar al seu company per saber on era. Vam esperar, contenint la respiració, esperançats, que acabés de parlar. Tot seguit se'ns va adreçar. El company ja havia deixat els clients però encara era a França. Va proposar-nos que agaféssim el següent tren fins a Le Chatêlard-Frontière, on ens estaria esperant. Anava amb una furgoneta com la seva però de color blau. Ens duria a Argentièrre per 50 euros.

Vous êtes d'accord?, ens va preguntar.

Se'ns va obrir el cel! Jo crec que l'hauria abraçat. En les nostres circumstàncies allò era un petit miracle i se'ns va notar que ens estava evitant un mal tràngol quan li vam dir tots dos a l'hora: I tant!

*Sempre a la recerca del que hi ha darrere de l'horitzó
(Foto de Jordi Bosch).*

Recordo aquell capvespre dins el tren camí de la frontera. La cara ens reflectia felicitat. Per la finestra entrava la llum del crepuscle i jo, com hipnotitzat pel moment, contemplava els últims paisatges abans no es fes fosc. El meu cap anava recordant les situacions viscudes aquells dies i sobretot la caiguda de primera hora del matí, que ara em semblava molt llunyana en el temps. Allà assegut, el meu bessó no es queixava tot i que prou que veia que el tenia ben inflammat. Podria haver anat molt pitjor, m'havia de considerar afortunat. Em vaig proposar gaudir d'aquells últims minuts abans de fer front al que havia de venir fins que arribés a casa.

EPILOG

Aquest viatge per la neu m'ha despertat de nou la il·lusió per atrevir-me. Sóc conscient que no és el repte dels pioners o dels aventurers, però en la petita mesura que significa sortir dels esquemes més convencionals de sortides de curta durada a la muntanya o sota el paraigua d'un expert que decideix per tu, la experiència ha obert una nova dimensió en la meva progressió muntanyenca.

Veurem si m'hi seguiré atrevint.

DEDICATÒRIA

Dedico aquest escrit a tothom que s'hi atreveix i gaudeix fent-ho.

AGRAÏMENTS

Agraeixo la confiança, l'ànim i el suport del Jordi que va proposar-me fer amb ell aquesta meravellosa travessa. A la Roser l'haver-me animat a acceptar el repte i la paciència per acompanyar-me un i altre cop al mateix lloc mentre cuitava per millorar el meu nivell d'esquí. A l'Oriol Guasch pel seu consell tècnic i la informació de la travessa. Al Jordi Gironès per l'ajut en l'edició de fotos i plànols que fan aquest escrit molt més comprensiu.

A tots ells i a ella moltes gràcies.

Felip Linares i Garcia
Juny 2019

AUTORIA FOTOGRAFIES

Totes les fotos són de Felip Linares, excepte on s'indiqui un altre autor.